

Istinито, lijepo i dobro

Volonterka Anita Krmek: 'Ti trebaš njih onoliko koliko i oni trebaju tebe!'

'Nedostatak vremena nije razlog da se ne pruži prilika volontiranju. Ako pokušaš, vidjet ćeš da će sve ostale obveze pronaći svoje vrijeme u danu.'

Autor: **Kristina Pasarić** Fotograf: **Privatna arhiva** Objavljeno: 11.12.2020 12:03

HLADNO PREŠANO ULJE CRNOG KIMA

Klub sv. Ane klub je za integraciju u društveni život osoba s poteškoćama. Čine ga roditelji s djecom s poteškoćama, volonteri i duhovnik, a djeluje unutar Zaklade 'Čujem, vjerujem, vidim'. Aktivnosti su kluba druženja subotom, organiziranje izleta te vođenje Facebook stranice: 'Glas koji se ne čuje', kao platforme putem koje se pokušavaju obratiti okolini. Klub je nastao na inicijativu roditelja kojima je trebala pomoć u organizaciji slobodnog vremena, posebno vikenda, kada djeca nisu u ustanovama. Organiziraju se i druženja s franjevačkim bogoslovima s Kaptola 9, pomoću kojih štice nenci duhovno rastu. U rad kluba uključeni su i volonteri koji provode radionice i druženja sa članovima kluba tijekom kojih su roditelji slobodni, a mi smo razgovarali s Anitom Krmek, jednom od volonterki.

Anita je 32-godišnja arhitektica koja već pet godina volontira u Klubu svete Ane, prisjetila se trenutka kada je postala volonterka.

– U Klub sam došla nakon što sam ispunila upitnik Volonterskog centra i izrazila želju za volontiranjem, a oni su mi dodijelili upravo ovo volontersko mjesto. Činjenica da je to bilo prije pet godina pokazuje da su dobro izabrali. Trenutak kad sam postala volonterka vjerojatno se dogodio i ranije, kad je volontiranje postalo

sastavni dio mog tjednog rasporeda. Odlučila sam se na to još u studentskim danima, kad sam osjetila da mi usmjerenost samo na fakultet nije dovoljna, i da želim postati živim članom nove zajednice i grada u koji sam se preselila – govori Anita.

Pojašnjava nam koji su njezini zadatci.

– U Klubu sv. Ane zajedno s drugim volonterima i duhovnikom organiziram subotnja druženja, kad roditelji uzimaju pokoji trenutak za sebe i međusobni razgovor, a mi vrijeme provodimo s korisnicima, osobama s poteškoćama, u igri i razgovoru. To podrazumijeva: planiranje kroz tjedan teme druženja, onoga što bismo mogli raditi, prikupljanje materijala te animiranje samog druženja – kaže.

I volonteri i štíćenici vesele se tom danu koji je posvećen njima, njihovu društvenom rastu, učenju, komuniciranju i duhovnom uzdizanju.

– Subotnje druženje vrijeme je u tjednu kojemu se svi veselimo, što znači da nitko ne kasni, a po ulasku u prostoriju već nam svi mašu, uzvikuju naša imena ili nam idu u zagrljaj. To je prijateljski odnos u kojemu se veselimo razmijeniti sve što nam se u međuvremenu dogodilo od posljednjeg susreta. Uz sve pripremljene igre, kvizove i plesove, najdraže nam je ipak razgovarati, biti saslušan i prihvaćen – ističe naša sugovornica.

Kao i na život svih nas, koronakriza je utjecala i na njihov rad, no unatoč tomu, pronalazili su načine da njihovi korisnici i dalje osjete prisutnost i blizinu volontera.

– Tijekom pojave pandemije i karantene, pokušavali smo održavati druženja i pratiti mjere zaštite koje su nam preporučavali, pa smo tako imali i susrete na otvorenom, smanjeni broj korisnika s maskama u grupi i slično. Bio je to puno manji broj druženja u dugom razdoblju, ali bilo mi je bitno pokazati korisnicima da smo tu i da ćemo pronalaziti rješenja kakvi god izazovi budu ispred nas – govori Anita.

Izazovno vrijeme i dalje je prisutno, a u Klubu svete Ane i dalje traže načine kako naučiti živjeti s globalnom pandemijom.

– Kad se prisjetim toga vremena, mogu reći kako je bilo itekako izazovno, ali naravno još uvijek jest, jer to su osobe koje su u osjetljivijoj i rizičnoj skupini, i kojima treba zaštita i sigurnost, a s druge strane, pokušavate im omogućiti ono čega su najviše željni, a to je bliski razgovor i zagrljaj – pojašnjava 32-godišnja arhitektica.

Kad je nastupila karantena, preostali su nam jedino internetski sastanci, pa smo se okušali i u tome, prisjeća se Anita.

– Većina nas baš i nije previše upoznata s tim što sve tehnologija može, i nespretni smo u korištenju, ali uspjeli smo se nasmijati preko ekrana. Nadam se da smo nekima barem nakratko preusmjeriti pažnju s brojki i loših vijesti i da su se razveselili pomišlju na buduće susrete – ističe i priznaje kako još nisu uspjeli pronaći stalan način djelovanja tijekom ove krize. Kao pravi optimisti, neprestano se nadamo kako će se sve uskoro vratiti na staro, a dotad ćemo se vidjeti još koji put na ekranima. Tko zna, možda ovu subotu baš zadnji put.

Osjećaj o kojemu se najčešće govorilo kad je u pitanju novi nepoznati virus jest strah. Pitali smo i Anitu je li i nju obuzeo i sprječavao u njezinu volontiranju.

– Mene osobno strah nije sprječavao, ali moram posebno istaknuti najhrabrije od nas, a to su majke korisnika. One su tijekom ove krize šivale maske, učile djecu kako da ih nose i ne skidaju, nosile su dezinfekcijska sredstva i za njih i za nas volontere, učile su spajati videoaplikacije na prijenosna računala i na sve ostale načine izlazile su iz svojih 'sigurnih zona' kako bi djeci osigurale što uobičajeniju svakodnevicu, a s druge strane kako bi ih maksimalno zaštitile. Ne mogu reći da sam se iznenadila, one se su takve već izgradile kroz život, ali njihov primjer svakako služi na ohrabrenje i poticaj – ističe.

Volontiranje je plemenita djelatnost kojom se dobiva bogatstvo nemjerljivo novcem. Davanje i primanje koje se ovom djelatnosti ostvaruje, izgrađuje volontere osobno, a to onda dovodi i do rasta cijele zajednice.

– Kroz volontiranje su me ljudi koji bi mi bili samo slučajni prolaznici pustili da uđem u njihove živote. Bila sam otvorena prema tom susretu i dopustila sam da me promijene. Izgradili su moju empatiju i divljenje. Povjerenjem su srušili strah prema nepoznatom, tako da se osjećam slobodnijom pitati i ponuditi pomoć – govori nam Anita.

Njezina priča, kao i svjedočanstvo svakog volontera koji svoje vrijeme daje onomu u potrebi, jača svijest o vrijednosti i važnosti volontiranja. Takve nas priče mogu nadahnuti i potaknuti da se i sami uključimo i spoznamo ljepotu ovog poziva.

– Nedostatak vremena nije razlog da se ne pruži prilika volontiranju. Ako pokušaš, vidjet ćeš da će sve ostale obveze pronaći svoje vrijeme u danu. I ako ne možeš naći prijatelja s kojim bi otišao, ne brini se, na volonterskom mjestu čeka te hrpa njih. Ne očekuj previše od sebe i njih, već samo kreni prema onima u potrebi s kojima možeš suosjećati. Ti trebaš njih onoliko koliko i oni trebaju tebe – Anita je poruka za sve.

* Članak je dio projekta: 'Međugeneracijska povezanost i solidarnost', a objavljen je sklopu Programa ugovaranja novinarskih radova u elektroničkim publikacijama Agencije za elektroničke medije.

FOTOGALERIJA

HLADNO PREŠANO ULJE CRNOG KIMA

Jeste li ovaj mjesec uplatili za Laudato TV? Znete li da naš rad ovisi gotovo isključivo od donacija dobrih ljudi? Pridružite nam se u [Klubu prijatelja!](#)

Još iz rubrike: [Istinito, lijepo i dobro](#)

Na današnji dan
započela uhićenja...

Karlovački volonteri
pomažu unesrećenim...

Podaj nam milost da se
sve u nama pokloni Tebi

Učitaj više **Dobro mijenja sve.**

NAZOVITE NAS

00385 (0)1 78 88 592

PIŠITE NAM

kontakt@laudato.hr

PRATITE NAS

NAVIGACIJA

[Vijesti](#)
[Kalendar](#)
[Web shop](#)
[Oglašavanje](#)
[Pratite nas](#)
[Prijava](#)
[Registracija](#)

INFORMACIJE

[Impressum](#)
[O nama](#)
[Uplati](#)
[Pravila i opći uvjeti](#)
[Smjernice privatnosti](#)
GALERIJE
[Laudato Galerije](#)

© 2020. Sva prava pridržana Laudato d.o.o.